

Oponentský posudek k diplomové práci

Jiří Klega: Právní úprava ochrany ovzduší před znečišťováním ze stacionárních zdrojů

Diplomová práce má celkový rozsah 148 stran, přičemž poslední třetinu práce tvoří přílohy. Pokud jde o přílohy samotné, je třeba konstatovat, že jsou zajímavé a názorné, nicméně diplomant s nimi podrobněji nepracuje v textu práce.

Práce jako celek je velmi rozsáhlá a je členěna do 14 kapitol, které se věnují samotnému tématu (další kapitoly zahrnují resumé, přílohy apod.). Práce má velmi pěknou strukturu, po jednotlivých kapitolách následuje krátké shrnutí. Dílčí závěry jsou pak využity v závěru práce jako celku. Práce obsahuje též anglické resumé.

Úvod diplomové práce (pominu-li úvodní proslov, který je velmi čtivý, ale nenaznačuje základní cíle a smysl práce) je věnován historickému exkursu, kdy autor jde ve svém výzkumu skutečně do dávné historie. Dále se v kapitole druhé systematicky věnuje rozlišení pramenů práva na mezinárodní, komunitární a národní úrovni. Toto schéma je výchozím bodem pro další rozbor. Zde by bylo žádoucí užší propojení jednotlivých pramenů při výkladu právní úpravy ČR.

V dalších částech se diplomant věnuje jednotlivým kategoriím zdrojů znečišťování ovzduší, kdy rozebírá povinnosti provozovatelů. Analytická část práce je poměrně popisná, což je dáno zvoleným schématem postupu. Pokud by autor postupoval přes vybrané instituty, bylo by možné lépe vystihnout základní rozdíly a více projevit právně analytické schopnosti. Takto např. chybí porovnání povinností „velkých a malých“ znečišťovatelů a zdůvodnění míry právní regulace, jakož i zdůvodnění institucionálního zabezpečení (byť toto je na obecné úrovni uvedeno v samostatné kapitole). Na druhé straně, kladně je třeba hodnotit velmi přehledně zpracovaný přehled jednotlivých kategorií zdrojů znečišťování ovzduší a dobrou práci jak se zákonem, tak s prováděcími předpisy.

Autor se v závěru práce věnuje též velmi žádoucím úvahám *de lege ferenda*.

V práci se na několika místech diplomant pouští do otázek které pouze naznačí, ale dále nerozebírá bez dalšího zdůvodnění. Jedná se zejména kapitoly týkající se EIA, IPPC, IRZ, v nichž vůbec není vymezen vztah k ochraně ovzduší, resp. k otázce stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší. Též závěr ke směrnici o odpovědnosti za škody na ŽP na straně 81, kde vylučuje její aplikaci v ochraně ovzduší, považují za unáhlenou, a to s ohledem na zařazení některých zdrojů znečišťování ovzduší pod její působnost (byť pravděpodobně autor míní pouze dopady na ovzduší). S ohledem na zaměření práce jsou též jaksí navíc kapitoly týkající se ochrany klimatu a ozónové vrstvy. Pokud s těmito tématy autor pracuje, měl by je vždy aplikovat na zvolené téma práce. Podobně též v úvahách o deliktní odpovědnosti. Diplomant obecně poukazuje na systém deliktní odpovědnosti v právu životního prostředí, nezabývá se však blíže aplikací v ochraně ovzduší, konkrétně vůči stacionárním zdrojům.

Další právní rozbor by jistě zasloužilo téma vztahu povolení podle § 11 a § 17 zákona o ochraně ovzduší (strana 38), popř. umístění zdrojů, o kterém je zmínka na straně 44 (opět jen naznačené téma bez dalšího rozlišení stanovisek a závazných stanovisek pro účely územního plánování).

Autor si vytyčil velmi vysoké cíle. V části věnující se tématu určenému názvem práce je diplomant až na dílčí nepřesnosti či zjednodušené závěry vcelku úspěšný. Kvalitu práce snižují dílčí podkapitoly, které přinášejí pouze odkazy do jiných oblastí, ale dále je nenavazují na vybrané téma ochrany ovzduší. Diplomant však v každém případě projevils velmi dobrou znalost dané problematiky a využil též praktické poznatky, práci tedy doporučuji k obhajobě.

V rámci obhajoby by měl zodpovědět následující otázky.

Jaká je míra využití prostředků ochrany ovzduší (v případě stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší) v praxi, porovnáme-li nástroje veřejnoprávní a soukromoprávní?

Co to jsou BAT, z čeho vycházíte, když je srovnáváte s tzv. maloodpadovými technologiemi (viz strana 43), kde je jejich koncept zakotven a jak je jejich použití vymahatelné?

V Praze 4.6.2007

JUDr. Tereza Tichá, Ph.D.
oponentka d.p.